

Arrest

nr. 54 026 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster haar de kosteloze rechtsbijstand te willen verlenen en de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin kosteloze rechtsbijstand kan verlenen en de verwerende partij veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny (Tsjetsjenië). U bent sinds december 2001 traditioneel gehuwd met S. I. {...}, Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In de periode 2000-2006 woonde u met uw gezin in Nazran (Ingoesjetië). Omdat jullie eigen appartement in de oorlog beschadigd was geraakt, trokken jullie bij jullie terugkeer in 2006 in bij uw oom die eveneens in Grozny woonde. Ook uw zus M. D. {...} (O.V. 6.422.022) en uw moeder M. D. {...} (O.V. 6.422.010) kwamen daar wonen.

Uw man werkte als taxichauffeur en vervoerde mensen met zijn eigen wagen tussen Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Op 2 september 2008 vertrok uw man om te gaan werken, maar hij keerde die avond niet terug naar huis. Rond middernacht vielen vier gemaskerde mannen jullie woning binnen. Ze voerden een huiszoeking uit, stelden vragen over wapens en vroegen waar uw man was. Nadat ze alles hadden doorzocht, gingen ze terug weg. In de nacht van 4 op 5 september 2008 kwamen er opnieuw gemaskerde mannen langs. Toen uw moeder vroeg wat er aan de hand was, zeiden ze dat de wagen van uw man was teruggevonden, met daarin drie lichamen. In de buurt van zijn wagen was een aanslag gepleegd, waarbij procureur A.M. {...} en zijn vijf lijfwachten waren gedood. U en uw zus waren mogelijke getuigen en werden daarom meegenomen naar een politiekantoor, waar jullie tot 25 september 2008 werden vastgehouden. Men stelde u vragen over uw man en zijn activiteiten. Omdat ze wel zijn wagen, maar niet hemzelf hadden teruggevonden op de plaats van de aanslag, werd uw man verdacht van medeplichtigheid aan de aanslag. U weigerde daarover documenten te tekenen en bleef telkens verklaren dat uw man onschuldig was. Tijdens uw vasthouding werd u gefolterd en geëlektrocuteerd, ondanks uw zwangerschap. A. K. {...}, een politieagent die bevriend was met uw man, kwam u daar bezoeken. Hij kon jullie vrijlating regelen, omdat hij zich verantwoordelijk voor jullie stelde, op voorwaarde dat jullie terugkwamen indien jullie opgeroepen zouden worden. Hoewel jullie Grozny niet mochten verlaten, raadde K. {...} jullie aan om toch te vertrekken.

Zo reisde u met uw dochter, moeder en zus op 29 september 2008 naar Nazran (Ingoesjetië). Als gevolg van de mishandelingen die u had ondergaan, moest u er in het ziekenhuis worden opgenomen. U kreeg een miskraam en verbleef gedurende ongeveer een maand in het ziekenhuis. Op een nacht in november, vermoedelijk tussen 12 en 15 november, werd de ROVD aan de overkant van jullie straat zwaar beschoten, als gevolg waarvan de tweede verdieping in brand vloog. In de vroege ochtend van de volgende dag voerden gemaskerde militairen een huiszoeking uit bij jullie. De volgende dag kregen jullie opnieuw bezoek, waarbij ook over uw man vragen werden gesteld. Omdat jullie vermoedden dat een buurman jullie had verklikt en jullie daar nogmaals bezoek kregen, nam u terug contact op met K. {...}. Hij raadde jullie aan om uit Nazran te vertrekken en daarom doken jullie in december 2008 onder in het dorp Surkhakhi, bij een kennis van de eigenares van jullie woning in Nazran. U kreeg daar soms het bezoek van K. {...}, die u vertelde dat er een zaak hangende was tegen uw man, dat hij nog steeds gezocht werd door de ordediensten én dat de familie van de vermoorde procureur zich op uw echtgenoot en zijn familie wilde wreken.

Ook in Surkhakhi bleek het niet veilig voor jullie, omdat er ook daar terreuraanslagen en schietpartijen plaatsvonden, waarbij onder andere politieagenten gedood werden. Na Nieuwjaar vond er ook in jullie woning een huiszoeking plaats, maar de eigenares kon hen afwimpelen, zodat ze niet met jullie zouden spreken. Omdat jullie vreesden dat er nog huiszoekingen zouden volgen en dat de autoriteiten jullie zouden blijven opsporen, besloten jullie te vluchten. U nam opnieuw contact op met K. {...}, die jullie op 18 april 2009 naar Pjatigorsk bracht. Hij gaf u nog 500 euro, evenals een attest over de verdwijning van uw man. In Pjatigorsk namen jullie de bus naar Moskou, waar jullie overstapten in een bus naar Minsk. Bij aankomst daar zochten jullie een vrachtwagenchauffeur die jullie verder wilde vervoeren. Omdat jullie geen reisdocumenten hadden, betaalden jullie telkens geld aan de chauffeurs met wie jullie mee reden.

Op 23 april 2009 vroeg u asiel bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort en de geboorteakte van uw dochter S. {...}, evenals uw werkboekje, drie diploma's, een certificaat betreffende een medische opleiding die u in 1998 volgde, een kopie van een attest in verband met de verdwijning van uw man en een medisch attest. U heeft ondertussen nog steeds geen nieuws over uw man.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden

verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Nadat de auto van uw man S. I. {...} werd aangetroffen op de plaats waar een procureur en zijn lijfwachten het leven lieten bij een aanslag, werd uw man – die sindsdien verdwenen is – verdacht van medeplichtigheid aan deze aanslag. U en uw zus werden daarom opgepakt en ondervraagd over uw man, waarbij jullie beiden mishandeld werden. Na jullie vrijlating vluchtten jullie naar Nazran, maar ook daar kwamen militairen langs, die vragen stelden over uw man. Jullie doken onder in Surkhakhi, maar ook daar werden vele huiszoekingen verricht. Omdat u vreesde dat men u ook daar vragen zou stellen over uw man, besloot u samen met uw dochter, moeder (O.V. 6.422.010) en zus M. {...} (O.V. 6.422.022) de Russische Federatie te verlaten. Niet alleen vreest u verdere problemen vanwege de autoriteiten, ook de familie van de vermoorde procureur zou bloedwraak hebben uitgesproken ten aanzien van uw man.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo stemmen uw verklaringen op een aantal essentiële punten niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststelling betreft in de eerste plaats uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw man zou zijn verdwenen, als gevolg waarvan u en uw familieleden problemen kregen met de autoriteiten. U verklaarde dat uw man op 2 september 2008 ging werken en sindsdien vermist is. Zijn wagen werd teruggevonden op de plaats waar een aanslag was gepleegd. Daarbij waren procureur A. M. {...} en zijn vijf lijfwachten gestorven. Ook in de auto van uw man werden drie lichamen teruggevonden, maar van uw man of zijn documenten was er geen spoor (CGVS p.8-9, p. 12-13). Ook uw zus M. {...} en uw moeder legden gelijkaardige verklaringen af over de omstandigheden waarin uw man verdween CGVS D. M. {...} p. 6, CGVS D. M. {...} p. 5-6).

Echter, ondanks een uitgebreide zoektocht naar informatie werd er door CEDOCA, het documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties, niets teruggevonden over de verdwijning van uw man, noch over een aanslag op deze procureur in de door u vermelde periode. Meer nog, er werd geen informatie gevonden betreffende de moord op een andere procureur in de voornoemde periode, noch over de moord op voornoemde procureur in een andere periode. Gezien de door u beschreven omvang van deze gebeurtenis, met name acht doden waaronder een procureur, en gezien u ook verklaarde dat er een onderzoek was gestart door de autoriteiten naar dit incident, kan er toch redelijkerwijze verwacht worden dat hierover informatie te vinden zou zijn. De vaststelling dat dit niet zo is, is dan ook bijzonder zwaarwichtig. Bovendien legt u zelf geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot dit incident. Het enige document dat u terzake voorlegt, kreeg u van een vriend van uw man, die zelf bij de politie werkt (CGVS p. 7, p. 10). In dit attest wordt bevestigd dat uw man als verdwenen wordt beschouwd. Er staat echter enkel vermeld dat dit op de autoweg van de regio (i.e. dorp Bamut, regio Achkoi-Martan) is gebeurd. Nergens wordt er vermeld wanneer uw man daar dan zou zijn verdwenen, noch onder welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. Er wordt geenszins verwezen naar de door u beschreven aanslag en het grote aantal slachtoffers. Overigens is het opmerkelijk dat op dit document staat dat het op 16 september 2008 werd opgesteld en aan u werd uitgereikt. Niet alleen verklaarde u dat die vriend van uw man u dit document had bezorgd toen jullie de Russische Federatie verlieten, maar volgens uw verklaringen zat u op 16 september 2008 zelf nog steeds vast in een politiekantoor. Er dient dan ook te worden geoordeeld dat dit attest, waarvan u de Belgische asielinstanties bovendien slechts een kopie voorlegde, niet afdoende is om uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw man verdween alsnog geloofwaardig te maken.

Hierbij aansluitend moet er dan ook worden besloten dat uw verklaring, als zouden u en uw familieleden - vanwege de verdwijning van uw man en de verdenking dat hij medeplichtig was aan die aanslag - door de autoriteiten vervolgd worden, niet geloofwaardig is. U verklaarde dat u en uw zus M. {...} vanaf de nacht van 4 op 5 september tot 25 september 2008 werden vastgehouden op een politiekantoor. U werd daarbij ondervraagd over uw man en zijn activiteiten, waarbij u ernstig

mishandeld werd (CGVS p. 9-11). Uw zus verklaarde dat zij samen met u werd opgepakt en tot 25 september 2008 werd vastgehouden. Zij werd ook ondervraagd over uw man en of zij ooit zaken voor hem had gedaan. Ook zij werd tijdens haar vasthouding geslagen (CGVS D. M. {...} p. 6-7). U en uw zus leggen daaromtrent enkel een medisch attest voor om aan te tonen dat u als gevolg van de ondergane mishandelingen een miskraam kreeg en in het ziekenhuis moest worden opgenomen (CGVS p. 9-10). Dit attest vermeldt echter geen opname in het ziekenhuis, noch wordt er expliciet melding gemaakt van een miskraam. Als diagnose wordt er verwezen naar uw zwangerschap van 8-9 weken en dat u problemen had, waarvoor u werd doorverwezen. Bijgevolg is dit attest evenmin afdoende om de door u vermelde vervolging door de autoriteiten, vanwege de verdwijning van uw man en zijn mogelijke betrokkenheid bij een aanslag, aannemelijk te maken.

Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw man, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw familie als gevolg van de verdwijning van uw man vervolgd zouden worden door de Russische autoriteiten. Bovendien maakten u, uw moeder en uw zus geen melding van andere arrestaties of vasthoudingen (vragenlijst CGVS p. 2, CGVS p. 16-17). Bijgevolg kan u uw vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten niet aannemelijk maken.

Ook in verband met jullie verblijf in Nazran, waar jullie van eind september 2008 tot begin december 2008 verbleven, moet worden vastgesteld dat de verklaringen die u, uw moeder en uw zus hierover afleggen niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Jullie verklaarden dat er in november (2008) een aanslag plaatsvond op het gebouw van de ROVD aan de overkant van jullie straat. Als gevolg daarvan vonden er drie huiszoekingen plaats bij jullie thuis, waarbij uiteindelijk vragen werden gesteld over uw afwezige man. Omdat jullie vreesden ook daar problemen te zullen krijgen met de autoriteiten, besloten jullie Nazran te verlaten (CGVS p. 5, p. 7-8). Het is echter opmerkelijk dat geen van jullie drie precies kan zeggen wanneer deze aanslag dan plaatsvond. U kwam zelf niet verder dan 'midden november, tussen 12 en 15 november' (CGVS p. 8), terwijl uw zus het had over 'tussen de 10e en de 15e november' (CGVS D. M. {...} p. 8). Niet alleen is dit merkwaardig, omdat dit incident de aanleiding vormde voor jullie vertrek uit Nazran. Uit de voornoemde informatie blijkt bovendien dat er op de data die jullie vermeldden geen aanslag plaatsvond op de ROVD. Deze informatie geeft immers aan dat de ROVD in de M. {...} straat te Nazran meermaals het doelwit is geweest van aanslagen en verwijst naar incidenten op 20 januari 2008, 22 november 2008 en 17 augustus 2008. Er werd echter geen informatie teruggevonden over een aanslag op de ROVD in de door jullie aangehaalde periode, met name tussen 10 en 15 november 2008. Bovendien legt u opnieuw geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot deze aanslag. Mogelijks vergiste u zich van datum, maar dat neemt niet weg dat het toch wel opmerkelijk is noch u, noch uw zus of moeder deze gebeurtenis precies konden weergeven. Verder is het nog opvallend dat u het heeft over drie bezoeken van militairen of gemaskerde onbekenden na deze aanslag (CGVS p. 5-6), terwijl uw moeder het heeft over 'vele bezoeken', die 'bijna elke dag, met twee mensen' plaatsvonden (CGVS D. M. {...} p. 6) en uw zus (CGVS D. M. {...} p. 8) dan weer vier of vijf bezoeken vermeldde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Gezien bovenstaande vaststellingen en uw verklaring dat u geen andere problemen heeft gekend met de Russische autoriteiten, moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Uw intern paspoort, de geboorteakte van uw dochter S. {...}, uw werkboekje, uw drie diploma's en het certificaat betreffende een medische opleiding die u in 1998 volgde, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Gezien deze documenten geen rechtstreeks verband houden met de door u ingeroepen asielmotieven, kunnen zij bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus D. M. {...} (O.V. 6.422.022) en uw moeder D. M. {...} (O.V. 6.422.010) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door verweerder bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.1.3. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.4. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ondanks een uitgebreide zoektocht door het documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties Cedoca er geen informatie te vinden is over de verdwijning van verzoeksters echtgenoot en de moord op de procureur, repliceert verzoekster dat verwerende partij slechts beschikt over algemene informatie, welke dan meestal nog door de overheidsinstanties wordt vrijgegeven, waarbij natuurlijk door de betrokken overheden de nodige filters worden gehanteerd om bepaalde minder flaterende berichten geheim te houden. Verzoekster benadrukt dat het niet is omdat er via een zoekrobot geen informatie terug te vinden is over de feiten die haar echtgenoot zijn overkomen, dat deze feiten zonder meer ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoekster houdt voor dat in onstabiele landen aan bepaalde heikele informatie geen publieke ruchtbaarheid wordt gegeven. Zij betoogt voorts dat verweerder zelf dikwijls asielzoekers afwijst omdat zij verwijzen naar publieke algemene informatie en door nu zelf te verwijzen naar de al dan niet aanwezigheid van algemene informatie, zij blijkt geeft van te werken met twee maten en twee gewichten.

De Raad merkt op dat, gezien de ernst en de omvang van de door verzoekster aangehaalde feiten, met name acht doden waaronder een procureur, het zeer merkwaardig is dat hierover geen informatie terug vinden is. Waar verzoekster de informatie van Cedoca betwist, wijst Raad erop dat uit het Cedoca-antwoorddocument dat bij de nota met opmerkingen werd gevoegd, blijkt dat beroep werd gedaan op bronnen van verschillende aard zoals ngo's en mensenrechtenorganisaties, onafhankelijke, pro-rebellen- en overheidsmedia, overheidsdiensten en een internetzoekmachine. Hieruit blijkt dat – in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden in haar verzoekschrift – niet enkel werd uitgegaan van informatie afkomstig van de overheidsinstanties maar dat een uiteenlopend scala van bronnen werd geconsulteerd alvorens te besluiten dat geen informatie beschikbaar is over het incident waarop verzoekster zich baseert. Gezien de zwaarwichtigheid van de beweerdde feiten heeft de commissaris-generaal terecht gemotiveerd dat er redelijkerwijze mag verwacht worden dat hierover informatie te vinden is. De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker is om een *persoonlijke* vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster, zowel tijdens haar asielrelaas alsook nu, in gebreke blijft van deze gebeurtenis, een essentieel element van haar asielrelaas, afdoende bewijzen of een begin van bewijs voor te leggen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in om met de loutere bewering dat de informatie van Cedoca te algemeen is, de vaststellingen in de motivering te ontkrachten, waar gesteld wordt: *“Echter, ondanks een uitgebreide zoektocht naar informatie werd er door CEDOCA, het documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties, niets teruggevonden over de verdwijning van uw man, noch over een aanslag op deze procureur in de door u vermelde periode. Meer nog, er werd geen informatie gevonden betreffende de moord op een andere procureur in de voornoemde periode, noch over de moord op voornoemde procureur in een andere periode. Gezien de door u beschreven omvang van deze gebeurtenis, met name acht doden waaronder een procureur, en gezien u ook verklaarde dat er een onderzoek was gestart door de autoriteiten naar dit incident, kan er toch redelijkerwijze verwacht worden dat hierover informatie te vinden zou zijn. De vaststelling dat dit niet zo is, is dan ook bijzonder zwaarwichtig. Bovendien legt u zelf geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot dit incident. Het enige document dat u terzake voorlegt, kreeg u van een vriend van uw man, die zelf bij de politie werkt (CGVS p. 7, p. 10). In dit attest wordt bevestigd dat uw man als verdwenen wordt beschouwd. Er staat echter enkel vermeld dat dit op de autoweg van de regio (i.e. dorp Bamut, regio Achkoi-Martan) is gebeurd. Nergens wordt er vermeld wanneer uw man daar dan zou zijn verdwenen, noch onder welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. Er wordt geenszins verwezen naar de door u beschreven aanslag en het grote aantal slachtoffers. Overigens is het opmerkelijk dat op dit document staat dat het op 16 september 2008 werd opgesteld en aan u werd uitgereikt. Niet alleen verklaarde u dat die vriend van uw man u dit document had bezorgd toen jullie de Russische Federatie verlieten, maar volgens uw verklaringen zat u op 16 september 2008 zelf nog steeds vast in een politiekantoor. Er dient dan ook te worden geoordeeld dat dit attest, waarvan u de Belgische asielinstanties bovendien slechts een kopie voorlegde, niet afdoende is om uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw man verdween alsnog geloofwaardig te maken.”* Immers heeft de commissaris-generaal – naast de vaststelling dat geen informatie beschikbaar is over het incident – tevens terecht vraagtekens geplaatst bij het attest dat verzoekster aanleverde. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekster in haar verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing inzake het voorgelegde attest ongemoeid laat zodat de Raad deze motivering pertinent acht en in het geheel overneemt als de zijne. Waar verzoekster meent dat de commissaris-generaal met twee maten en twee gewichten werkt door zelf te verwijzen naar algemene informatie of het gebrek daaraan om zijn beslissing te ondersteunen, merkt de Raad op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters' asielrelaas. Bovendien merkt de Raad op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich in deze steunt een

antwoord betreft op een gerichte vraagstelling in verband met de door verzoekster aangehaalde feitelijke gebeurtenissen en in die zin ook specifieke informatie betreft die betrekking heeft op verzoeksters dossier. De kritiek van verzoekster waarbij zij meent dat de commissaris-generaal met twee maten en twee gewichten werkt, is dan ook niet dienstig.

3.1.5. Inzake de mishandelingen van verzoekster, betoogt zij dat de ernstige gevolgen van de behandeling van de politiediensten op ongemotiveerde wijze worden geminimaliseerd. Zij stelt dat het enkele feit van een miskraam nauwelijks als een belangrijk element beschouwd wordt en afgedaan wordt als een feit dat één ieder zou kunnen overkomen. Bovendien wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom aan dit feit geen geloof wordt gehecht. Verzoekster meent dat, door louter te stellen dat de medische gevolgen onvoldoende zijn om gewag te maken van een vrees voor vervolging, men onvoldoende duidelijk maakt wat dan wel vereist is om als geloofwaardig te worden beschouwd.

De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekster meent dat de miskraam nauwelijks als belangrijk element wordt beschouwd en wordt afgedaan als een feit dat eenieder zou kunnen overkomen en dat enkel wordt gesteld dat de medische gevolgen onvoldoende zijn om gewag te maken van een vrees voor vervolging, uit eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal het voorgelegde medisch attest inzake de beweerde miskraam grondig heeft onderzocht doch besloten heeft dat dit geen bewijs vormt van de door verzoekster voorgehouden mishandelingen en de daaruit voortvloeiende miskraam. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling in de bestreden beslissing dat het medische attest dat verzoekster heeft aangebracht weliswaar melding maakt van een zwangerschap van 8-9 weken en van een medisch probleem waarvoor zij werd doorverwezen. Dit medisch attest maakt echter geen melding van een miskraam en ondersteunt bijgevolg op geen enkele wijze de verklaringen dat verzoekster tengevolge van de mishandelingen op het politiekantoor een miskraam zou hebben gehad. Verzoekster brengt ook geen andere bewijzen aan die mishandelingen omwille van de problemen van haar echtgenoot kunnen aannemelijk maken. De Raad merkt bovendien op – zoals in vorig punt reeds gesteld – dat verzoekster er ook niet in slaagt de problemen van haar echtgenoot geloofwaardig te maken en daaruit volgend doet deze vaststelling ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring dat zij – en haar familie – zou mishandeld zijn omwille van de verdenking van haar echtgenoot van de aanslag op de procureur.

3.1.6. Met betrekking tot de aanslag in Nazran, betoogt verzoekster dat verwerende partij zich opnieuw beperkt tot het verwijzen naar publieke informatie en dat veel te gemakkelijk de nadruk wordt gelegd op het feit dat zij niet de precieze datum van de aanslag kan geven. Zij stelt dat gelet op de gebeurtenissen en de lijdensweg die zij en haar familie heeft ondergaan, het echter geenszins onbegrijpelijk is dat men niet de precieze datum en het precieze uur van een welbepaalde gebeurtenis kan herinneren. Zij stelt dat een minimaal verschil in datering (nauwelijks één week) niet voldoende is om het gehele feitenrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen en dit louter door te verwijzen naar publiek informatie.

De Raad merkt op dat verzoekster verklaarde dat er in november 2008 een aanslag werd gepleegd op het gebouw van de RVOD aan de overkant van de straat waar zij woonden en dat als gevolg hiervan er drie huiszoeken plaatsvonden bij haar thuis (gehoorverslag p 5-8). Wanneer gevraagd wordt naar de datum van die aanslag, kan verzoekster noch haar zus en moeder een precieze datum geven. Ook hier merkt de Raad op dat gezien de ernst en de omvang van de aanslag in Nazran, waarvan verzoekster verklaarde dat er veel slachtoffers zijn gevallen, het zeer merkwaardig is dat hierover geen informatie terug vinden is. De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing aan dat er inderdaad aanslagen gepleegd zijn op het RVOD-gebouw in Nazran, maar enkel op 20 januari 2008, 22 november 2008 en 17 augustus 2008. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier (stuk 21). Waar verzoekster opnieuw de informatie van het Commissariaat-generaal betwist en stelt dat de autoriteiten niet alle informatie naar de buitenwereld prijsgeeft, merkt de Raad op dat dit niet valt te rijmen met de vaststelling dat van andere aanslagen in Nazran er wel informatie beschikbaar is. Bovendien merkt de Raad op dat wanneer gevraagd wordt naar de huiszoeken ten gevolge van de aanslag, verzoekster, haar moeder en zus tegenstrijdige informatie geven. Verzoekster verklaart dat er drie huiszoeken waren (Gehoorverslag p 5-6), terwijl haar zus het heeft over vier of vijf (Gehoorverslag M..D. p 8) en tenslotte haar moeder spreekt over vele, bijna dagelijkse bezoeken (Gehoorverslag M..D. p 6). De Raad benadrukt dat van verzoekster en haar familie kan verwacht worden dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Het argument van verzoekster, met name haar lijdensweg

en dat zij andere problemen had dan het memoriseren van data, als verschoningsgrond is bijgevolg niet aannemelijk. Het feit dat verzoekster en haar familie geen precieze datum kunnen geven van de aanslag, er geen informatie kan gevonden worden van een aanslag in die periode én het feit dat verzoekster en haar familie tegenstrijdige informatie geven omtrent de huiszoekingen, maakt dat aan hun verklaringen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben geen geloofwaardigheid kan worden gehecht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat de toestand in haar vaderland algemeen bekend is. Zij stelt dat zelfs tijdens de asielpprocedure wordt erkend dat er zich in Tsjetsjenië nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen, zoals doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en aanhoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen zich vaak schuldig maken. Verzoekster wijst er voorts op dat ontvoeringen en verdwijningen momenteel de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken in Tsjetsjenië waarbij het de gangbare praktijk is dat personen die ontvoerd worden onderworpen worden aan foltering tot het ogenblik dat hij of zij namen prijsgeeft van rebellen. Gelet op de gebeurtenissen in het verleden is het niet ondenkbaar dat verzoekster of een lid van haar familie opnieuw aan dergelijke praktijken zal worden onderworpen. Een gedwongen terugkeer zou bijna onmiskenbaar leiden tot nieuwe willekeurige arrestaties met de nodige folteringen. Verzoekster stelt dan ook dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

3.2.2. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker toekomt om een *persoonlijke* vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. In die zin volstaat het dan ook niet louter te verwijzen naar een algemene situatie om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moet verzoekster dus in elk geval aannemelijk maken dat zij individueel vreest voor vervolging of dat zij risico loopt op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoekster betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Uit lezing van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratief dossier – *Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië* – blijkt dat de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië onder de loep wordt genomen waarbij, zoals de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, blijkt dat de situatie complex blijft en er nog steeds problemen zijn inzake mensenrechtenschendingen maar dat de situatie desalniettemin drastisch veranderd is en de mensenrechtenschendingen een gericht karakter hebben. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekster er niet in slaagt de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen die zij heeft afgelegd over de door haar aangehaalde feiten, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar geboorteland het slachtoffer zou zijn van de door haar beschreven praktijken. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekster toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel stelt verzoekster dat haar de subsidiaire bescherming wordt geweigerd zonder dat de bestreden beslissing de reden weergeeft voor de weigering van deze bescherming doch slechts stelt dat zij hiervoor geen elementen zou hebben naar voor gebracht. Zij stelt dat men zich ertoe beperkt tot het stellen dat er weliswaar sprake is van een rebellie in haar streek, doch dat er tot op

heden weinig burgerslachtoffers zijn gevallen, wat op zich geen reden tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is. Er wordt wel degelijk erkend dat er burgerslachtoffers vallen. Zij verwijst hierbij naar haar echtgenoot die vermist is en nog steeds niet is teruggevonden. Verzoekster stelt dat zij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen, waarbij zij verwijst naar haar asielmotieven, zodat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gerechtvaardigd is.

3.3.2. Waar verzoekster opwerpt dat niet wordt gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming merkt de Raad vooreerst op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, niet worden toegekend. Een ongeloofwaardig relaas kan immers niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980. Voor wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet betreft, is de commissaris-generaal op basis van een analyse van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië tot de conclusie gekomen dat de situatie niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 21) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekster – door een loutere verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië - niet weerlegd. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER